

Socialistisk ugekommentar

- udsendt af SAPs Forretningsudvalg fredag den 31. oktober 2008.

Afghanistan: Taberkrig mod terror

”Vi bekæmper terrorismen dér, hvor den har sit udspring. Forsvaret for vores sikkerhed starter ikke ved Danmarks grænse. Det starter i Helmand-provinsen i Afghanistan. (...) Her gør danskere en indsats for at give den enkelte afghaner et liv i frihed, fred og fremgang.”

Sådan sagde Anders Fogh Rasmussen i årets åbningstale til Folketinget (7.10.08). Men hvordan går det rent faktisk med afghanernes liv ”i frihed, fred og fremgang”, hér 7 år efter NATO’s invasion?

Den økonomiske ulighed i landet er i stærk vækst. Eliten omkring den amerikansk støttede præsident Karzais regime lever højt på korruption, kriminalitet og en omfattende udenlandske bistand, mens den sociale krise tager til, arbejdsløsheden nærmer sig 60%, børnedødeligheden nærmer sig en verdensrekord, og slumbyerne omkring Kabul vokser. Mellem 50 og 60% af landets BNP udgøres af narko-økonomien. Præsidentens lillebror, Ahmad Wali Karzai, er en af de rigeste narkobaroner i landet. Al indsats for at opbygge en central statsmagt i landet har fokus på at skabe et militær og politi, der kan nedkæmpe oprørsgrupperne.

Så vidt fremgangen. Friheden står det ikke meget bedre til med.

Ytringsfriheden er ”under pres”, hedder det på det danske udenrigsministeriums hjemmeside. Og det tør siges. Eksempelvis blev en journalist, der stillede kritiske spørgsmål vedrørende kvinders rettigheder i landet, idømt 20 års fængsel for blasfemi. Retssystemet er i det hele taget en parodi. Voldtagne kvinder idømmes således rutinemæssigt fængsel, mens f.eks. korruptionen blomstrer ustraffet.

Samtidig fortsætter krigen, der har kostet tusinder af dødsopfre, heriblandt et ukendt antal civile. Selv den britiske ambassadør i Kabul har udtalt, at ”De udenlandske tropper er en del af problemet, ikke en del af løsningen”.

Troppernes officielle mandat ligger i forlængelse af Foghs freds-floskler, hvorfor de faktisk ikke må indlede kamphandlinger uden at være blevet angrebet. Men denne begrænsning tages øjensynligt ikke så tungt. Ifølge Kim Hundevadts nye bog, ”I morgen angriber vi igen”, udviser de danske Jens’er i hvert fald stor kreativitet for at kunne skyde løs: De fingerer ved hjælp af lydoptagelser af maskingeværssalver, lydclip fra horrorfilm og affyring af røg, at de selv går til angreb - for derved at fremprovokere modstandernes ”første skud”!

Hvilken effekt har denne indsats i forhold til at ”bekæmpe terrorismen”?

Næppe en positiv effekt. Situationen i Afghanistan skaber tvært imod grobund for et forståeligt had til de udenlandske besættelsesmagter. Og dybt reaktionære kræfter, som Taliban og al-Quaedas terrornetværk, opnår løbende øget støtte og tilslutning ved at stå i spidsen for den væbnede kamp mod disse. Uanset eventuelle militære fremgange (og dem kniber det angiveligt også gevaldigt med), vil krigen i Afghanistan derfor ikke begrænse faren for terrorisme i f.eks. Danmark, men tvært imod øge den.

Det egentlige formål med besættelsen er dog næppe heller den påståede terrorbekæmpelse, men snarere den geopolitiske interesse, som NATO's generalsekretær Jaap de Hoop Scheffer formulerede klart i en tale i februar. Han sagde lige ud, at en permanent NATO-tilstedeværelse i et land, der grænsede op til både de tidligere Sovjetrepublikker samt Kina, Iran og Pakistan, var en chance, der var for god til at lade gå fra sig!

Derfor er det forstemmende, at modstanden mod krigen i Afghanistan i hvert fald hidtil har stået så svagt. Ikke kun den danske regering, men også Spanien, Italien og senest Australien, har, i takt med at de har trukket tropperne hjem fra den upopulære Irak-krig, haft politisk mulighed for at kompensere for dette ved at sætte større styrker ind i "den gode krig" i Afghanistan. Det samme synes at være Obamas' hensigt, hvis han vinder valget i USA.

I Danmark har - ud over selvfølgelig Dansk Folkeparti - både Socialdemokraterne og de Radikale hidtil givet regeringen fuld opbakning til denne linje. Dette på trods af, at meningsmålingerne siger, at et befolkningsflertal faktisk ønsker tropperne hjem.

Indtil for nylig talte Villy Søvndal dunder mod Afghanistan-krigen – og opfordrede S og R til at skifte holdning. Men SF demonstrerer nu også på dette punkt deres vilje til at afsværge enhver form for opposition til fordel for deres våde taburetdrømme. Således udtalte partiet som optakt til dette efterårs forhandlinger om nyt forsvarsforlig, at de nu godt ville kunne stemme for en forlængelse af Afghanistan-mandatet, hvis det kunne bringe dem med i forligskredsen. "Vores udspil er et stort skridt mod et muligt regeringssamarbejde med Socialdemokraterne", sagde SF's forsvarspolitiske ordfører, Holger K. Nielsen.

Det er uomtvisteligt, at denne kovending bringer SF endnu et stort skridt nærmere Socialdemokraterne. Derimod er det mere tvivlsomt, hvornår vi får en anden regering, når det såkaldte regeringsalternativ også på dette område samler sig om en politik, der ikke adskiller sig fra den nuværende!

Foreløbig er det i hvert fald overladt til Enhedslisten alene at repræsentere den stadigt større krigsmodstand i Folketinget – så der skal mobiliseres en bredere udenomsparlamentarisk bevægelse, hvis der skal flyttes noget.

Socialistisk ugekommentar udsendes af SAPs Forretningsudvalg hver weekend. Hvis du er interesseret i at få den tilsendt direkte på mail kan du bestille den på sap@sap-fi.dk